

LUCAS EN HET MEISJE VAN DE JACHTHAL

MARTIN KRUINIGER

14

Inhoud

Voorwoord	2
Proloog	3
1. het Weekend dat Anders Begon	4
2. Wat Zich Laat Zien	7
3. Steen, Adem en Stilte	10
4. Waar de Tijd Vastzit	14
5. Waar Niemand mag Kijken	18
6. Wat Niet had Mogen Blijven	22
7. Wanneer het Heden Terugkijkt	26
8. de Jachthal die niet Loslaat	31
9. Wat de Tijd niet wil Laten Gaan	36
10. Wat Blijft.....	40
Nawoord.....	43

© Copyright 2025 door Martin Kruiniger – Alle rechten voorbehouden.

Het is niet toegestaan om enig deel van dit document te reproduceren, te dupliceren of door te geven, noch in elektronische vorm, noch in gedrukte vorm. Het opnemen van deze publicatie is streng verboden.

Voorwoord

Sommige verhalen beginnen niet op het moment dat je ze leest. Ze beginnen veel eerder. In muren. In grond. In stilte.

Kastelen bewaren geen geheimen uit zichzelf. Dat doen mensen. Door weg te kijken. Door niets te zeggen. Door te besluiten dat iets te klein is om te onthouden. Maar wat niet wordt uitgesproken, verdwijnt niet. Het wacht.

Dit verhaal speelt zich af op een plek die echt bestaat. Een plek waar eeuwenlang is geleefd, gewerkt en gezwezen. Wat hier gebeurt, is verzonnen. Wat hier wordt gevoeld, niet.

Lees dit verhaal zoals Lucas het beleeft. Niet om antwoorden te krijgen, maar om te begrijpen waarom sommige plekken anders aanvoelen. En waarom luisteren soms belangrijker is dan ingrijpen.

Proloog

Niemand zag haar staan.

De jachthal was gevuld met geluiden die erbij hoorden. Stemmen van mannen. Het schrapen van messen. Het doffe geluid van hout op steen. Het leven ging door zoals altijd, zonder pauze, zonder aandacht voor wat er aan de rand gebeurde.

Het meisje stond stil. Haar handen langs haar lichaam. Haar ogen groot. Ze wist al dat niemand haar zou aankijken. Dat was niet nieuw. Dat was hoe het hier werkte.

Ze had iets gezien wat niet mocht bestaan. Iets wat niet paste binnen de muren van dit kasteel. En dus was zij degene die niet meer mocht passen.

De deur ging dicht. Niet hard. Niet boos. Gewoon beslist.

De jachthal bleef achter zoals hij was. Een werkplek. Een ruimte van gewoonte. Maar iets bleef hangen. Iets dat niet wegging toen de stemmen verstomden en het licht doofde.

Iets dat bleef wachten.

1. het Weekend dat Anders Begon

De weg naar Doorwerth voelt langer dan hij is. Niet omdat hij ingewikkeld is, maar omdat het landschap langzaam verandert. De bebouwing verdwijnt, het verkeer wordt minder, en het groen sluit zich als een tunnel om de auto heen. Lucas zit achterin met zijn knieën tegen de stoel gedrukt en telt de seconden tussen de bochten, alsof hij wil meten wanneer het anders begint te voelen.

“Dit is echt ver,” zegt Josefen.

“Het is Nederland,” zegt hun vader. “Niks is hier echt ver.”

“Dat zeggen mensen altijd vlak voordat ze verdwalen,” zegt Lucas.

Chase zit rechtop tussen hen in. Zijn kop beweegt mee met elke bocht, zijn neus trilt af en toe. Hij is niet onrustig, maar ook niet ontspannen. Alsof hij iets ruikt dat hij niet kan thuisbrengen. Josefen volgt zijn blik, maar ziet alleen bomen, water, schaduwen die net te lang blijven hangen.

Ze voelt het al sinds ze de snelweg af zijn. Geen schok, geen stem, geen beeld. Alleen een druk, laag en constant, alsof haar lichaam eerder weet waar ze heen gaan dan haar hoofd. Ze schuift wat op haar stoel, wrijft over haar handen, zegt niets.

De auto stopt bij het huis van hun tante. Een oud huis, niet groot, maar stevig, met dikke muren en ramen die net iets te diep in de gevel liggen. Het soort huis dat al veel heeft meegemaakt en dat niet de behoefte voelt om dat te verbergen. Hun tante staat al buiten te zwaaien.

“Daar zijn jullie,” roept ze. “Wat een timing, ik heb net koffie gezet.”

Er wordt gelachen. Tassen worden uitgeladen. Chase schiet meteen de tuin in, snuffelt langs de randjes, blijft even staan bij een oude boom en blaft zacht, één keer, zonder reden. Josefen blijft bij het tuinhek staan. Ze legt haar hand op het hout. Het voelt kouder dan het zou moeten zijn.

Ze trekt haar hand terug. Het gevoel blijft.

“Jo?” zegt Lucas. “Je kijkt alsof je net een stopcontact hebt aangeraakt.”

“Nee,” zegt ze. “Ik dacht gewoon iets.”

“Dat is meestal hoe het begint,” zegt Lucas.

Binnen ruikt het naar koffie, stof en oude boeken. Hun tante vertelt over het dorp, over wandelingen langs de rivier, over hoe stil het hier 's avonds kan zijn. Dan wijst ze naar buiten, richting het bos.

“En natuurlijk het kasteel. Daar moeten jullie echt even heen. Vooral jij, Lucas. Jij houdt toch van geschiedenis?”

Lucas trekt een wenkbrauw op. “Ik hou van geschiedenis als het niet probeert me te vermoorden.”
Hun tante lacht. “Dan zit je daar goed.”

Josefien zegt meteen ja. Te snel. “Dat lijkt me leuk.”
Lucas kijkt haar aan. “Sinds wanneer ben jij fan van oude stenen?”
“Ik weet niet,” zegt ze. “Sinds hier.”

De wandeling naar het kasteel gaat langs water dat langzaam beweegt, alsof het nadenkt voordat het verder stroomt. Het pad is smal, de bomen staan dicht op elkaar. Lucas merkt dat hij stiller wordt, dat hij meer kijkt dan praat. Hij ziet hoe oud de stenen langs het pad zijn, hoe ze zijn afgesleten door tijd en weer.

“Dit kasteel is ouder dan Delft,” zegt hij.
“Serieus?” zegt Josefien.
“Ja. En waarschijnlijk ook bozer.”

Kasteel Doorwerth verschijnt tussen de bomen door. Groot. Stil. Massief. Geen sprookjeskasteel, maar een plek die gebouwd is om te blijven staan, wat er ook gebeurt. Josefien voelt de druk sterker worden. Niet als angst. Meer als herkenning, alsof iets haar ziet en wacht tot ze dichterbij komt.

Chase blijft plots staan. Zijn poten stijf, zijn staart laag.
“Kom,” zegt Lucas, en trekt zacht aan de riem.
Chase loopt mee, maar kijkt om. Nog een keer. Dan nog eens.

Voor de poort blijft Josefien staan. Haar hart klopt sneller, zonder duidelijke reden. Ze ademt diep in. De lucht voelt hier anders. Zwaarder.
“Ik weet niet waarom,” zegt ze zacht.
“Wat niet?” vraagt Lucas.
“Maar dit voelt niet als een plek waar alles voorbij is.”

Lucas wil er iets luchtigs van maken, maar kijkt dan omhoog, naar de ramen, de muren, de schaduwen die blijven hangen, zelfs in het zonlicht. Hij slikt zijn grap in.

Het weekend is nog maar net begonnen.
En toch voelt het alsof ze al midden in iets staan dat veel ouder is dan zij.

2. Wat Zich Laat Zien

Binnen in het kasteel is het koeler dan buiten. Niet fris, maar oud. De stenen lijken de kou vast te houden, alsof ze die nooit meer hebben losgelaten. Lucas voelt het meteen door zijn jas heen. Chase schudt zich uit, alsof hij nat is geworden, maar zijn vacht is droog.

“Blijf een beetje bij elkaar,” zegt hun tante. “Het is groter dan het lijkt.”

Josefien blijft net iets achter Lucas lopen. Ze wil hem niet kwijt raken, maar ook niet te dicht bij hem zijn. Het gevoel in haar borst is terug, sterker dan buiten. Het is geen pijn, geen angst, meer een druk die niet weggaat. Alsof haar lichaam al weet waar ze is, ook al is haar hoofd er nog niet.

De eerste zalen zijn vol vitrines. Harnassen, wapens, kaarten. Lucas leest alles. Over belegeringen, over branden, over hoe het kasteel meerdere keren is verwoest en weer opgebouwd. “Bizar,” mompelt hij. “Elke keer als het kapot ging, hebben ze het gewoon opnieuw neergezet.”
“Misschien konden ze het niet loslaten,” zegt Josefien zacht.

Ze schrikt van haar eigen woorden.

In een smalle gang blijft Josefien plots staan. Haar zicht vernauwt zich, alsof iemand langzaam aan een lens draait. Heel even ziet ze geen vitrines meer. Geen mensen. Alleen steen. Ruw. Donker. Een ruimte. Hoog. Leeg.

“Josefien?”
Ze knippert. Alles is weer normaal.
“Wat?”
“Je bleef staan.”
“Sorry,” zegt ze. “Ik dacht iets te zien.”

Ze lopen verder. Richting de jachthal.

De hal is groter dan Lucas had verwacht. De balken hoog, de muren kaal op de trofeeën na. Het geluid verandert hier. Stemmen klinken zachter, stappen donker. Chase loopt niet vooruit zoals hij normaal doet, maar blijft tussen hen in.

Josefien voelt kippenvel langs haar armen trekken.

Dit keer komt het beeld niet als een flits, maar als een korte scène. Ze ziet de hal zonder glas, zonder borden. Leeg. En toch niet. Er staat iemand. Een meisje. Ongeveer haar leeftijd. Haar jurk is eenvoudig, haar handen hangen langs haar lichaam. Ze zegt niets. Ze kijkt.

Josefien grijpt Lucas' mouw. Harder dan ze van plan was.
"Luuk."

"Wat is er?"

"Ik zie dingen. Kleine stukjes. Het stopt niet."

Lucas wil iets terugzeggen, maar wordt afgeleid door een plotselinge kou bij zijn hand. Hij steekt die automatisch in zijn jaszak. Het oude zakhorloge ligt daar zwaar en koud tegen zijn handpalm. Kouder dan normaal.

"Dat ding weer?" fluistert Josefien.
Lucas knikt. "Het voelt anders."

Het horloge begint te tikken. Zacht. Onregelmatig.

Tik... tak...

Josefien sluit haar ogen. De beelden komen sneller. Een deur die dichtvalt. Een ademhaling die stikt. De jachthal, leeg en vol tegelijk. Het meisje staat nu dichtbij. Haar ogen groot. Verwachtingsvol.

"Ze wacht," fluistert Josefien. "Ik weet niet waarop, maar ze wacht."

Het tikken versnelt.

Tik... tak...

Lucas voelt hoe de lucht dikker wordt. Alsof hij door water ademt. Mensen om hen heen vervagen. Hun stemmen klinken verder weg. “Josefien,” zegt hij. “Kijk me aan.” Ze pakt haar broer vast en Chase klampt zich tussen beide in..

Een grijze waas kruipt langs de randen van zijn zicht naar binnen. Het voelt alsof de ruimte zelf verschuift. Een grijze wolk trekt op. Lucas ziet vage voorwerpen en mensen die niet te plaatsen zijn.

Hij probeert iets te zeggen, maar zijn stem lijkt niet verder te komen dan zijn keel.

Nog één keer.

Tik... tak...

Een felle flits.

3. Steen, Adem en Stille

De kou is het eerste wat Lucas voelt. Niet als winterkou, maar als iets dat al eeuwen in de stenen zit opgesloten. Het trekt langzaam door zijn jas heen, kruipt langs zijn ribben, nestelt zich in zijn adem. Als hij zijn ogen opent, ziet hij geen vitrines, geen bordjes, geen mensen.

Hij ziet Josefine.

Ze ligt naast hem op de stenen vloer, haar handen onder zich gevouwen alsof ze zichzelf heeft willen beschermen. Haar ogen zijn open. Ze ademt snel.

“Jo,” zegt Lucas schor. “Josefine.”

Ze draait haar hoofd. Haar blik zoekt de ruimte af en blijft dan aan hem hangen. “Ik ben hier,” zegt ze. “Ik ben er echt.”

Nog voordat hij iets kan zeggen, hoort Lucas een bekende snuif. Chase staat iets verderop, zijn poten wijd uit elkaar, zijn vacht licht overeind. Hij gromt niet. Hij blaft niet. Hij kijkt. Zijn oren draaien langzaam, alsof hij elk geluid tegelijk probeert te volgen.

Lucas komt overeind en trekt Josefine mee. De stenen onder hun handen zijn ruw en ongelijk. Dit is geen museale vloer. Dit is oud. Versleten. Echt.

“Oké,” zegt Lucas zacht. “We zijn samen. Dat is goed.”

“Dit is niet goed,” fluistert Josefine. “Maar het is ook niet fout.”

De ruimte om hen heen wordt langzaam duidelijker. Ze staan in de jachthal. Groot, hoog, kaal. Geen glas, geen verlichting, geen uitleg. Alleen houten balken, stenen muren en haken die aan het hout zijn bevestigd. De lucht ruikt naar rook en oud bloed, al weet Lucas dat het laatste misschien verbeelding is.

“Dit is vroeger,” zegt hij. “Niet een beetje. Echt.”

Josefine knikt. “Ik weet het.”

Ze hoort het voordat ze het ziet. Voetstappen. Niet dichtbij, maar ook niet ver. Stemmen. Mannenstemmen. Laag. Praktisch. Alsof ze praten over iets dat elke dag gebeurt.

Chase spant zich aan. Zijn staart is laag. Zijn ogen volgen de richting van het geluid.

Dan ziet Josefien haar.

Het meisje staat aan de rand van de hal, half in de schaduw. Haar jurk is eenvoudig, vaal van kleur. Geen sieraden. Haar haren strak bijeengebonden. Ze is jong. Niet ouder dan Josefien zelf. Ze zegt niets. Ze kijkt.

“Zij,” fluistert Josefien. “Ik zie haar al sinds net.”

Lucas slikt. “Ze was er ook toen ik hier alleen stond.”

Het meisje zet een stap naar voren. Geen geluid. Geen haast. Ze kijkt niet verbaasd dat ze met z’n drieën zijn. Eerder alsof dit klopt. Josefien voelt een druk in haar borst. Niet pijnlijk. Wel dringend. “Ze zit vast,” zegt ze zacht. “Niet zoals wij vastzitten. Anders.”

Chase loopt langzaam naar voren. Hij snuffelt aan de lucht, blijft op een paar meter afstand staan en gaat zitten. Hij kijkt het meisje aan. Niet vijandig. Niet bang. Het meisje kijkt terug. Heel even ontspant haar gezicht.

“Ze kent hem,” fluistert Josefien. “Of ze voelt dat hij echt is.”

Achter het meisje klinkt beweging. Lucas ziet mannen langs een doorgang lopen. Ze dragen manden, messen, bundels. Hun kleren zijn ruw, praktisch. Niemand kijkt naar hen. Niemand kijkt naar het meisje. “Ze zien haar niet,” zegt Lucas. “Nee,” zegt Josefien. “Maar ze is hier wel.”

Het meisje draait zich om en loopt richting een smalle zijgang. Ze verwacht dat ze volgen. Dat voelen ze allebei.

Lucas aarzelt. Hij weet hoe dit gaat. Elke keuze hier heeft gevolgen. Maar hij weet ook dat niet volgen erger voelt dan wel.

Ze gaan achter haar aan.

De gang is donkerder. Nauwer. De muren zijn dik. De lucht zwaarder. Dit deel van het kasteel is ouder. Minder aangepast. Hier is niets opgeknapt. Hier is alleen tijd.

Josefien raakt even de muur aan en trekt haar hand terug. “Hier is iets gebeurd,” zegt ze. “Iets dat niemand heeft willen onthouden.”

Het meisje stopt bij een lage houten deur. Ze legt haar hand op het hout. Haar vingers trillen licht. Ze kijkt Josefien aan. Recht aan. Josefien voelt het beeld in haar hoofd ontstaan voordat het zich vormt. Geen visioen dit keer. Een herinnering die niet van haar is. Een deur die dichtgaat. Een stem die zegt dat het zo hoort. Een ruimte die kleiner wordt.

“Ik denk dat ze hier is gestorven,” zegt Josefien hees. “Niet snel. Niet gezien.”

Lucas’ maag trekt samen. “En daarom blijft ze.”

Chase piept zacht. Niet hard. Waarschuwend.

Achter hen klinkt plotseling een scherp geluid. Metaal op steen. Een stem die iets roept. De gang vult zich met leven. Met mensen die dichterbij komen.

Het meisje schrikt. Voor het eerst. Ze kijkt paniekerig van Josefien naar Lucas.

“Ik denk niet dat we hier mogen zijn,” zegt Lucas.

“We mogen hier zijn,” zegt Josefien. “Maar niet nu.”

Het licht in de gang verandert. Niet abrupt. Het dooft langzaam, alsof iemand een kaars uitblaast die al bijna op was. De geluiden vervagen.

De stemmen verdwijnen.

Lucas voelt opnieuw die bekende zwaarte in zijn jaszak. Het zakhorloge.
Kouder. Zwaarder. Actiever.

“Lucas,” zegt Josefien. “Het gebeurt weer.”

De wereld trekt zich samen. De stenen lijken te ademen. Chase drukt zich tegen Josefien aan. Het meisje kijkt hen nog één keer aan. Geen angst meer. Alleen hoop.

Dan verdwijnt alles.

Niet met een flits.

Maar met stilte.

4. Waar de Tijd Vastzit

Lucas komt weer bij bewustzijn met het gevoel dat hij valt, terwijl hij stil ligt. Zijn maag trekt samen, zijn hoofd bonst licht. De geur is het eerste wat hij herkent. Rook. Nat hout. Iets metaalachtigs. Hij opent zijn ogen en ziet geen gang, geen jachthal, geen meisje.

Hij ziet een binnenplaats.

De muren om hen heen zijn hoog en ruw. Geen ramen met glas, alleen openingen met luiken. De stenen zijn donkerder dan hij ze kent, onregelmatiger. Er ligt stro op de grond. Niet netjes. Gewoon neergegoot.

Josefien zit rechtop naast hem. Chase staat al, zijn poten stevig op de grond, zijn blik scherp.

“Oké,” zegt Lucas langzaam.

“Dit is niet hetzelfde moment als net.”

Josefien knikt. Haar gezicht is bleek, maar haar ogen zijn scherp.

“Nee. Dit is eerder. Veel eerder.”

Ze horen stemmen. Niet vaag dit keer. Duidelijk. Mensen lopen langs de rand van de binnenplaats. Een vrouw draagt een emmer. Een man roept iets over hout dat nog gehaald moet worden. Niemand kijkt naar hen. Niemand ziet hen.

“Ze zien ons niet,” fluistert Lucas.

“Nog niet,” zegt Josefien. “Of niet op deze manier.”

Lucas kijkt om zich heen. De bouwstijl is eenvoudiger. Minder symmetrisch. Hij herkent het uit boeken. Uit tekeningen. Dit is Doorwerth voordat het kasteel een residentie werd. Meer vesting dan huis. “Dit is middeleeuws,” zegt hij zacht. “Veertiende of vijftiende eeuw. Misschien zelfs eerder.”

Josefien sluit haar ogen even. Ze voelt het meteen. De tijd hangt hier niet los. Hij zit vast in de muren, in de grond, in de lucht. “Het meisje hoort hier,” zegt ze. “Maar ze hoort hier ook niet meer.”

Ze volgen de rand van de binnenplaats. Chase blijft dicht bij hen. Af en toe kijkt hij naar plekken waar niets lijkt te zijn. Lucas vertrouwt dat meer dan zijn eigen ogen. In een schaduwrijke hoek ziet Josefien haar weer.

Het meisje zit op een lage houten bank. Haar schouders iets naar voren. Haar handen in haar schoot. Ze kijkt niet verrast wanneer ze Lucas en Josefien ziet. Alsof ze al wist dat ze zouden komen.

“We willen je helpen,” zegt Josefien meteen. Ze weet niet waarom ze dat zegt. Het voelt simpelweg waar.

Het meisje kijkt op. Haar ogen zijn groot. Moe. Ze opent haar mond, maar sluit hem weer. Geen geluid. Lucas voelt hoe frustratie en verdriet tegelijk door hem heen trekken. “Je kunt niet praten,” zegt hij. “Maar je wilt dat we iets doen.”

Het meisje knikt. Eén keer.

Ze staat op en loopt richting een doorgang. Ze kijkt niet om, maar weet dat ze volgen. De ruimte waar ze binnenkomen is laag en donker. Een opslagruimte. Vaten. Touwen. Houten kisten. Josefien voelt een golf van beelden. Geen losse flitsen dit keer, maar een samenhangend geheel.

Ze ziet het meisje hier staan. Alleen. Ze ziet een man bij de deur. Hoort een stem die zegt dat het zo hoort. Dat ze stil moet zijn. Dat ze niemand lastig mag vallen. Ze ziet de deur dichtgaan.

Josefien hapt naar adem. “Ze hebben haar hier opgesloten,” zegt ze schor. “Niet voor een dag. Niet per ongeluk.”

Lucas’ vuisten ballen zich. “Waarom?”
“Omdat ze lastig was. Omdat ze iets wist. Of omdat niemand haar miste.”

Het meisje staat bij een van de vaten. Ze legt haar hand erop. Haar blik is intens. Lucas begrijpt het ineens.
“Dit is de plek,” zegt hij. “Niet alleen waar ze stierf. Waar alles vast is blijven zitten.”

Hij voelt het horloge zwaar in zijn zak. Het tikt niet. Nog niet. Maar het luistert.

“We kunnen haar niet redden,” zegt Josefien zacht. “Niet zoals jij mensen redt in verhalen.”
“Maar we kunnen iets rechtzetten,” zegt Lucas. “Als we weten wat.”

Ze kijken om zich heen. In een van de kisten liggen papieren. Geen boeken. Losse vellen. Administratie. Namen. Leveringen. Lucas herkent het meteen. “Dit is bewijs. Als iemand wist dat ze hier zat.”

Josefien kijkt naar het meisje. “Wil je dat iemand weet wat er met je is gebeurd?”
Het meisje knikt. Sneller dit keer. Dringender.

Chase blaft zacht. Eén keer. De geluiden buiten veranderen. Er komen mensen aan. De tijd hier is niet stil. Hij beweegt door.

“We moeten dit onthouden,” zegt Lucas. “Alles. Namen. Plekken.”
“Ik kan het voelen,” zegt Josefien. “Ik raak het niet kwijt.”

Het meisje kijkt hen aan. Voor het eerst verandert haar blik echt. Niet leeg. Niet wachtend. Dankbaar.
Ze steekt haar hand uit. Niet om vast te pakken. Om aan te raken.

Op dat moment begint het horloge te reageren. Niet hard. Niet snel. Maar duidelijk.

Lucas voelt het. Josefien voelt het. Chase jankt zacht.

“Dit was stap één,” zegt Lucas. “En we zijn nog niet klaar.”

De ruimte vervaagt langzaam. De muren lijken verder weg te schuiven. De lucht wordt dunner.

Het meisje blijft staan, haar hand nog steeds uitgestrekt, terwijl alles om haar heen begint te verdwijnen.

Josefien fluistert: “We komen terug.”

En voor het eerst glimlacht het meisje.

5. Waar Niemand mag Kijken

De ruimte keert niet abrupt terug. Het is alsof de tijd hen voorzichtig neerzet, met tegenzin. Lucas voelt eerst zijn voeten, daarna de kou van de vloer, daarna pas zijn adem. De geur is anders dan net. Minder rook. Meer vocht. Oude kelderlucht.

Josefien zit al rechtop. Haar hand ligt tegen de muur, haar ogen half gesloten.

“Niet bewegen,” fluistert ze. “Er loopt iemand.”

Lucas bevriest. Chase staat tussen hen in, laag bij de grond, zijn lijf strak. Hij maakt geen geluid. Dat is nieuw. Chase maakt altijd geluid.

Door de opening aan het eind van de gang beweegt een schaduw. Een man. Zware stappen. Slegend. Het geluid van leer tegen steen. Lucas houdt zijn adem in. Zijn hart klopt zo hard dat hij bang is dat de man het kan horen.

De schaduw stopt.

Er klinkt gesnuif. Een kuch. Dan het geluid van iets dat op de grond wordt gezet.

Josefien voelt het beeld opkomen voordat ze het ziet. Ze ziet de man van binnenuit. Zijn handen ruw, zijn hoofd vol routine. Dit is geen schurk uit een verhaal. Dit is iemand die doet wat hij altijd doet.

“Hij hoort ons,” fluistert Lucas.

“Nee,” zegt Josefien. “Maar hij voelt dat hier iets niet klopt.”

De man mompelt iets onverstaanbaars en loopt verder. Zijn stappen verdwijnen langzaam. Pas dan ademt Lucas weer uit. Hij merkt dat zijn handen trillen.

“Dit wordt gevaarlijk,” zegt hij zacht.

“Dat was het al,” zegt Josefien.

Ze bewegen zich verder door de gang. Het meisje verschijnt opnieuw, dit keer sneller. Ze wacht niet. Ze loopt. Ze kijkt achterom of ze volgen. Haar stappen maken nog steeds geen geluid, maar haar haast is voelbaar.

De gang komt uit bij een smallere ruimte. Lager plafond. Slechts één klein raam, hoog in de muur. Hier is het donkerder. Josefien voelt een steek in haar hoofd. Geen visioen dit keer. Iets anders. Druk. Angst die niet van haar is.

“Hier,” zegt ze. “Hier ging het bijna mis.”

Lucas ziet de sporen. Krassen in het hout. Een plank die vaker is opengegaan dan zou mogen. “Dit is een verborgen plek,” zegt hij. “Voorraad. Of iets wat niet gezien mocht worden.”

Het meisje knikt. Ze wijst naar het raam. Dan naar zichzelf. Dan naar de deur. “Ze was hier opgesloten,” zegt Josefien. “Niet één keer. Vaker.”

Chase begint zacht te grommen. Niet naar het meisje. Naar de deur.

Buiten klinkt geroep. Meerdere stemmen. Mannen. Ze komen dichterbij. “Ze zoeken iets,” zegt Lucas. “Of iemand,” zegt Josefien.

Het meisje raakt in paniek. Voor het eerst echt. Ze beweegt sneller, haar handen onrustig. Ze kijkt naar Josefien, haar blik smekend. “Ze is bang dat ze haar weer vinden,” zegt Josefien. “Dat dit opnieuw gebeurt.”

Lucas' hoofd werkt snel. Te snel misschien. “We kunnen hier niet blijven. Maar we kunnen ook niet zomaar verdwijnen.”

Het horloge in zijn zak voelt zwaar. Niet actief. Nog niet. Maar aanwezig.

“Het luistert,” zegt hij. “Alsof het wacht tot we iets verkeerd doen.”

De stemmen zijn nu dichtbij. Er klinkt gelach. Een sleutelbos rinkelt.

Josefien trekt Lucas mee naar achteren, de ruimte in. Ze duwt een plank opzij. Er blijkt een smalle nis te zijn. Net groot genoeg voor drie kinderen en een hond.

“Hier,” fluistert ze.

Ze kruipen erin. Chase gaat liggen, zijn kop op zijn poten. Hij trilt. Lucas legt een hand op zijn nek.

Het meisje blijft buiten staan. Ze kijkt naar de nis. Dan naar de deur.

“Ze kan niet mee,” fluistert Lucas.

“Nee,” zegt Josefien. “Dit is haar plek. En haar gevangenis.”

De deur gaat open.

Licht valt de ruimte in. Een man stapt binnen. Dan nog één. Ze praten hard. Over werk. Over eten. Over iets dat mis is.

Josefien voelt de angst van het meisje als een golf door haar heen slaan. Ze klemt haar handen samen om niet te bewegen.

Een van de mannen blijft staan. Kijkt rond. Zijn blik blijft iets te lang hangen bij de plek waar het meisje staat.

“Heb jij dat ook?” zegt hij.

“Wat?”

“Het voelt hier koud.”

Lucas' adem stukt.

De man zet een stap naar voren. Nog één.

Chase spant zijn spieren. Josefien voelt het. Ze weet dat als hij blaft, alles voorbij is.

Dan klinkt er een roep van buiten. De man zucht. Draait zich om. “Laat maar,” zegt hij. “Ik verbeeld het me wel.”

Ze vertrekken. De deur valt dicht.

Het duurt lang voordat iemand durft te bewegen.

Het meisje zakt langzaam door haar knieën. Ze kijkt uitgeput. “Dit was dichtbij,” zegt Lucas. “Te dichtbij,” zegt Josefien. “En het wordt erger.”

Ze helpt het meisje overeind. Dit keer raakt ze haar hand aan. Niet koud. Niet warm. Echt. “We kunnen dit niet blijven doen,” zegt Josefien zacht. “Niet zo.”

Het horloge in Lucas’ zak tikt ineens. Eén keer. Zacht. Waarschuwend. Tik.

Lucas voelt het ook. “We hebben haar hoop gegeven. En dat maakt haar zichtbaarder.”

Het meisje kijkt hen aan. Niet boos. Niet verdrietig. Begrijpend. Ze weet dat dit gevaarlijk wordt. Voor hen allemaal.

Buiten klinkt opnieuw geroep. Dit keer harder. Gehaaster.

Josefien kijkt naar Lucas. “De tijd hier begint ons te merken.” Lucas knikt. “En tijd houdt er niet van om gestoord te worden.”

Ze weten het allebei.

De volgende keer dat ze hier zijn, zullen ze niet meer ongezien blijven.

6. Wat Niet had Mogen Blijven

Ze komen terug in beweging met tegenzin. Niet omdat de tijd hen zacht neerzet, maar omdat hij hen niet langer wil vasthouden. Lucas voelt het verschil meteen. De lucht is onrustiger. Minder stil. Alsof het kasteel zich herinnert dat ze er zijn.

Josefien staat naast hem, haar handen strak langs haar lichaam. Haar gezicht is gespannen. Ze kijkt niet om zich heen, maar naar binnen. “Het meisje is anders,” zegt ze zacht. “Hoe?” vraagt Lucas. “Ze is wakkerder. Alsof ze zich nu herinnert dat ze iets mag willen.”

Chase loopt voor hen uit, laag bij de grond. Hij snuffelt, stopt, snuffelt opnieuw. De gangen zijn hetzelfde, maar niet meer veilig. Lucas voelt het. Dit is geen herhaling. Dit is verdieping.

Ze bereiken de rand van de jachthal. Niet de grote ruimte, maar een doorgang ernaast. Hier ruikt het sterker naar hout en ijzer. De vloer helt licht. Lucas herkent het uit boeken. Werkruimtes lagen lager. Afvoer. Praktisch. “Dit deel is nooit bedoeld geweest om mooi te zijn,” fluistert hij.

Het meisje staat al te wachten.

Ze ziet er jonger uit dan Lucas zich herinnert. Haar schouders zijn smaller. Haar blik vermoeider. Ze kijkt van Josefien naar Lucas, alsof ze probeert te begrijpen waarom ze steeds terugkomen.

“We zijn niet hier om je bang te maken,” zegt Josefien. Het meisje reageert niet met woorden, maar met een gevoel. Een zware druk in Josefien haar borst. Geen angst. Schaamte. Verwarring.

Josefien sluit haar ogen. Het komt binnen als een golf. Geen losse beelden, maar een doorlopend besef. “Ze wist niet waarom het gebeurde,” zegt ze. “Niemand heeft haar iets uitgelegd. Ze werd gewoon apart gezet. Stil gehouden.”

Lucas' maag trekt samen. "Omdat ze lastig was."
"Omdat ze zag wat niet mocht," zegt Josefien. "Of omdat niemand haar verdedigde."

Het meisje loopt naar een lage tafel. Er liggen resten van touw. Niet nieuw. Oud. Meerdere keren gebruikt. Ze raakt het aan en trekt haar hand terug. Haar schouders trillen.

Chase gromt zacht. Niet hard. Niet dreigend. Waarschuwend.

"Dit is geen ongeluk," zegt Lucas. "Dit is een patroon."
Josefien knikt. "En patronen blijven bestaan als niemand ze verbreekt."

Buiten klinkt geroep. Niet dichtbij, maar te duidelijk om te negeren. Meer stemmen dan eerder. Sneller. Onrustiger.
"Ze zoeken," fluistert Lucas.
"Ja," zegt Josefien. "Maar niet ons."

Ze voelen het allebei tegelijk. Dit keer zijn ze niet onzichtbaar. Niet helemaal. De tijd is alert geworden. De ruimte trekt samen rond hun aanwezigheid.

Het meisje kijkt hen aan. Haar blik is dringend. Ze wijst naar de muur. Dan naar de grond. Dan naar zichzelf.
"Ze wil dat we begrijpen," zegt Josefien. "Niet alleen wat er is gebeurd. Maar waarom het bleef."

Lucas kijkt naar de muur. Hij ziet kleine markeringen. Onopvallend. Strepen die niets betekenen als je niet weet waar je naar kijkt.
"Dit zijn tekens," zegt hij. "Van werkzaamheden. Of van bewaking."

Hij denkt snel. Te snel. Dit is niet het moment voor voorzichtigheid.
"Als we willen helpen," zegt hij, "moeten we weten wie haar hierheen bracht. En wie besloot dat ze hier moest blijven."

Josefien kijkt hem scherp aan. “En als we dat weten?”
“Dan verandert er iets,” zegt Lucas. “Zelfs als het alleen is dat iemand ooit verantwoordelijkheid droeg.”

Het meisje reageert fel. Ze schudt haar hoofd. Haar handen ballen zich tot vuisten.

“Ze wil meer,” zegt Josefien. “Ze wil dat het stopt. Dat het hier eindigt.”

Chase begint te piepen. Niet zacht. Niet luid. Ongemakkelijk.
Josefien voelt het meteen. “We zijn niet alleen.”

Voetstappen. Sneller dan eerder. Geen routine dit keer. Iemand loopt doelgericht.

Lucas trekt Josefien mee naar achteren, tegen de muur. Het meisje blijft staan. Ze kijkt naar de deur. Niet bang. Vastberaden.

“Ze gaat niet meer weg,” fluistert Josefien. “Niet nu.”

De deur zwaait open.

Een man stapt binnen. Jonger dan de anderen. Zijn blik is scherp. Hij kijkt rond alsof hij iets verwacht. Zijn ogen blijven even hangen op de plek waar het meisje staat.

Lucas' hart slaat over.

De man fronst. Hij zet een stap naar voren.
“Wat is dat voor tocht,” mompelt hij.

Het meisje beweegt niet. Ze kijkt hem recht aan.

Josefien voelt een schok door haar lichaam gaan. Niet haar eigen gevoel. Dat van het meisje. Woede. Verdriet. Iets dat te lang is ingeslikt.

De man schudt zijn hoofd, draait zich om en loopt weg. Zijn stappen verdwijnen. Maar de stilte die volgt is anders. Zwaarder. Alerter.

“Dit was geen toeval,” zegt Lucas.
“Nee,” zegt Josefien. “Hij voelde haar. En dat betekent dat ze zichtbaarder wordt.”

Het meisje zakt langzaam door haar knieën. Ze lijkt moe. Uitgeput van bestaan.
Josefien knielt bij haar. “We hebben iets losgemaakt,” zegt ze zacht. “Dat spijt me.”

Het meisje kijkt op. Haar blik is helder. Vast. Ze schudt haar hoofd.
Ze wil niet terug.

Lucas voelt het horloge in zijn zak. Het tikt niet. Maar het is warm. Onrustig.
“We kunnen niet halverwege stoppen,” zegt hij. “Maar als we doorgaan, wordt het gevaarlijker.”

Josefien knikt. “Voor haar. En voor ons.”

Buiten klinkt opnieuw geroep. Dichterbij. Gehaaster.
De tijd sluit zich om hen heen als een vuist.

Dit is het moment waarop helpen niet meer zonder gevolgen kan.

En dat weet het kasteel ook.

7. Wanneer het Heden Terugkijkt

Het begint niet met een flits.

Niet met tikken.

Het begint met iets kleins dat Lucas niet meteen kan plaatsen.

Een geluid dat hier niet hoort.

Hij staat nog in de halfdonkere ruimte bij de jachthal wanneer hij het hoort. Geen voetstappen. Geen stemmen. Maar een dof, hol geluid, alsof ergens ver weg een deur sluit die te zwaar is voor zijn scharnieren.

“Hoorde jij dat?” fluistert hij.

Josefien knikt meteen. Haar hand is al naar haar borst gegaan. “Ja. Dat was niet hier.”

Chase reageert als laatste. Hij tilt zijn kop op, draait langzaam rond en jankt zacht. Niet angstig, maar onzeker. Alsof hij een geur ruikt die hij alleen van thuis kent.

De ruimte om hen heen verandert subtiel. Niet zichtbaar, maar voelbaar. De lucht lijkt dunner. Minder oud. Lucas ademt in en ruikt iets wat hier niet hoort.

Stof. Droog. Schoon.

“Dit ruikt niet meer alleen naar vroeger,” zegt hij. Josefien slikt. “Het heden lekt.”

Het meisje staat iets verderop, bij de rand van de ruimte. Ze kijkt hen niet aan, maar naar de muur. Haar blik is strak. Alert. “Zij voelt het ook,” zegt Josefien. “Ze wordt er bang van.”

Lucas loopt naar de muur waar ze naar kijkt. Tussen de stenen ziet hij iets wat er eerst niet was. Geen opening, geen scheur, maar een lichte

verkleuring. Alsof iemand met moderne handen oude steen heeft aangeraakt.

Hij kent dit gevoel.
Dit is fout.

“Als dit doorgaat,” zegt hij zacht, “dan raken momenten elkaar die dat niet mogen.”

Josefien kijkt hem scherp aan. “Zoals toen met het zakhorloge in Delft.”

“Ja,” zegt Lucas. “Maar dit keer is het groter. We zijn niet alleen toeschouwers.”

Chase loopt naar de muur en snuffelt. Hij zet een stap achteruit en blaft één keer. Kort. Hard.
Dat geluid echoot anders dan alles hiervoor. Te helder. Te scherp.

Het meisje deinst achteruit. Haar handen gaan omhoog, alsof ze iets wil tegenhouden dat ze niet kan zien.
“Ze herkent het niet,” zegt Josefien. “Dit hoort niet bij haar wereld.”

Dan gebeurt het.

Heel even, maar lang genoeg.

Lucas ziet iets wat hij kent.

Geen middeleeuwse steen, maar een glad oppervlak. Lichtgekleurd.
Recht. Een rand.
Een modern bord.

“Lucas,” zegt Josefien hees. “Ik zie het ook.”

Het beeld verdwijnt meteen weer, maar de schok blijft. Lucas' hart bonkt. Zijn hoofd voelt vol, alsof twee tijden tegelijk tegen zijn schedel duwen.

“Dit betekent dat het kasteel in het heden ook reageert,” zegt hij. “Alsof het probeert te corrigeren.”

Josefien sluit haar ogen. Wat ze voelt is anders dan eerder. Geen visioen van het meisje. Geen herinnering. Dit is verwarring. Van de plek zelf.

“Het kasteel weet dat er iets misgaat,” zegt ze. “En het weet niet wie het moet volgen.”

De stemmen komen terug. Niet alleen van vroeger. Lucas hoort iets anders. Gedempt. Modern. Een toonhoogte die hij herkent. Een piep.

“Is dat,” begint hij.
“Ja,” zegt Josefien. “Dat is een scanner. Of een alarm.”

Chase jankt nu echt. Zijn staart zit laag. Hij kijkt Lucas aan, dan naar Josefien, dan weer naar de muur. Hij wil weg. En voor het eerst denkt Lucas hetzelfde.

“We moeten hier weg,” zegt hij. “Nu.”

Het meisje reageert fel. Ze schudt haar hoofd. Haar ogen zijn wijd. Paniekerig. Ze wijst naar de ruimte om hen heen. Dan naar zichzelf. Dan naar hen.
“Ze is bang dat als wij weggaan,” zegt Josefien, “dit dichtklapt. Dat ze weer alleen is.”

Lucas knielt voor haar. Zijn stem trilt ondanks zijn best doen. “We laten je niet alleen. Maar als dit zo doorgaat, kan alles fout gaan. Ook voor jou.”

Het meisje kijkt hem aan. Lang. Dan laat ze haar hand zakken.

Op dat moment klinkt het opnieuw. Duidelijker.
Een moderne stem. Vaag, maar verstaanbaar.

“... hier klopt iets niet.”

Josefien grijpt Lucas’ arm. “Ze zijn er. In het heden.
Op dezelfde plek.”

De muur verandert weer. Niet helemaal, maar genoeg om Lucas de
rand van een moderne deur te laten zien. Geen hout. Metaal.
Dit mag niet.

Het horloge in zijn zak wordt ineens warm. Niet koud. Niet
tikkend. Warm, alsof het reageert op beide kanten tegelijk.

“Het horloge probeert te kiezen,” zegt hij.
“Of ons,” zegt Josefien.

Het meisje begint te trillen. Haar vorm wordt onscherp, alsof ze
moeite heeft om hier te blijven.
“Ze kan dit niet aan,” zegt Josefien. “Ze wordt letterlijk uit haar eigen tijd
gedrukt.”

Chase blaft opnieuw. Dit keer harder. Het geluid slaat tegen de
muren en kaatst terug.
De stemmen in het heden worden luider. Sneller. Gehaaster.

“Wat doen we?” fluistert Lucas.

Josefien kijkt hem aan. Haar ogen zijn vastberaden. Angstig, maar
helder.
“Als het heden reageert,” zegt ze, “dan betekent dat dat we iets hebben
aangeraakt dat groter is dan zij. Groter dan wij.”

“En dat stopt niet vanzelf,” zegt Lucas.

De muur licht nog één keer op. Heel even ziet Lucas een moderne ruimte. Mensen. Lampen. Beweging.
En tegelijkertijd ziet hij het meisje, haar ogen wijd, haar wereld uit elkaar getrokken.

Dit is het moment.

Hij voelt het.
Zij voelen het allebei.

Het volgende wat ze doen,
zal bepalen of dit nog te herstellen is.

En diep in het kasteel
heeft iets besloten
dat het niet langer wil wachten.

8. de Jachthal die niet Loslaat

De jachthal opent zich niet.
Hij sluit zich.

Lucas voelt het meteen. Niet als een deur die dichtgaat, maar als een ruimte die besluit dat ontsnappen geen optie meer is. De lucht wordt zwaarder. Dikker. Alsof adem hier iets is wat je moet verdienen.

Josefien staat naast hem, haar hand in zijn mouw geklemd. Haar knokkels zijn wit.
“Dit is het,” zegt ze zacht. “Hier zit alles vast.”

Chase gromt laag. Zijn poten staan wijd uit elkaar, zijn lijf gespannen. Hij kijkt niet naar de muren, niet naar de deuropeningen, maar omhoog. Naar de balken. Alsof hij voelt dat het gevaar niet van één plek komt.

De jachthal is veranderd.

Niet zichtbaar, niet ineens, maar voelbaar. De ruimte is groter dan hij zou mogen zijn. De muren lijken verder weg te staan. Het geluid van hun adem verdwijnt ergens halverwege.
Lucas herkent dit gevoel.
Dit is wat er gebeurt als tijd geen richting meer kiest.

Het meisje staat midden in de hal.

Niet aan de rand. Niet in de schaduw. Middenin. Haar voeten raken de stenen vloer stevig, alsof ze eindelijk gewicht heeft. Ze kijkt niet meer verloren. Ze kijkt vastberaden.

Josefien voelt de schok door haar lichaam gaan. Geen visioen.
Geen herinnering.
Aanwezigheid.

“Ze is hier,” fluistert ze. “Volledig.”

Lucas slikt. “Dan is dit de plek waar het moet gebeuren.”

De geluiden komen terug. Van beide kanten.

Van vroeger het geroep van mannen, het schrapen van messen, het doffe geluid van werk.

Van nu het gedempte geluid van stemmen, radio's, moderne stappen.

De jachthal staat op het breekpunt.

Het meisje draait zich naar Josefien. Ze steekt haar hand uit. Niet smekend. Eisend.

“Ze wil dat ik kijk,” zegt Josefien hees. “Niet naar wat er gebeurde. Naar wat werd verzwegen.”

Josefien sluit haar ogen.

Dit keer is het geen golf. Geen aanval.

Dit is een verhaal dat zichzelf afmaakt.

Ze ziet het meisje hier staan, jaren geleden. Niet alleen. Er waren anderen. Mensen die wisten. Mensen die besloten niets te doen. De jachthal was een plek van macht. Van wie mocht spreken en wie niet. Het meisje zag iets wat niet mocht blijven bestaan. En daarom moest zij verdwijnen.

Niet met geweld in één moment.

Maar door wegstijgen. Door stilte.

Josefien opent haar ogen. Tranen lopen over haar wangen, zonder dat ze het merkt.

“Ze is niet vergeten,” zegt ze. “Ze is verstoepd.”

Lucas voelt het horloge in zijn zak beginnen te reageren. Niet tikkend. Niet dreigend.

Beslissend.

De muren flikkeren.

Aan de ene kant ziet Lucas vitrines verschijnen. Glas. Bordjes.
Bezoekers.
Aan de andere kant ziet hij mannen in ruwe kleren, het meisje alleen
achterlatend.
Beide werelden trekken aan dezelfde ruimte.

“Dit kan zo niet,” zegt Lucas hard. “Als dit breekt, breekt alles.”

Het meisje kijkt hem aan. Haar blik is helder.
Ze schudt haar hoofd.
Ze wil niet weg.
Niet opnieuw.

Chase blaft luid. Eén keer. Het geluid slaat tegen de muren en
komt vervormd terug.
Dat is het moment waarop het kasteel reageert.

De jachthal krimpt. De muren komen dichterbij. De balken boven
hen kreunen.
Niet instorten. Corrigeren.

Josefien grijpt Lucas vast. “Het kasteel kiest,” zegt ze. “Maar het
weet niet wat.”

Lucas denkt razendsnel. Niet als avonturier. Als iemand die
begrijpt hoe geschiedenis werkt.
“Het meisje hoeft niet gered te worden,” zegt hij. “Ze moet erkend
worden.”

Hij draait zich naar haar toe. Zijn stem trilt, maar hij spreekt
duidelijk.
“Wat ze met jou deden, was fout. Wat ze verzwegen, was fout. En dat mag
niet verborgen blijven.”

Het horloge wordt warm. Heet bijna.
Josefien voelt het ook. “Het horloge luistert,” zegt ze. “Het wacht op
waarheid.”

De geluiden van het heden komen dichterbij. Een deur gaat open.
Een stem roept iets onverstaanbaars.
De muur laat even een moderne opening zien.

“Als zij jou vinden terwijl dit gebeurt,” zegt Josefien, “dan trekt alles scheef.”

Het meisje kijkt naar de opening. Dan naar Lucas. Dan naar Josefien.
Ze begrijpt.

Ze zet één stap naar voren.

De jachthal reageert heftig. De vloer trilt. Niet instortend, maar protesterend.
Lucas voelt dat dit het punt is waarop hij moet kiezen. Niet blijven kijken. Handelen.

Hij haalt het horloge uit zijn zak.

Het tikt niet.
Het wacht.

Lucas houdt het horloge omhoog. “Dit is wat mij brengt,” zegt hij.
“Maar jij bent wat hier vastzat.”

Josefien legt haar hand op die van het meisje. Dit keer voelt het niet koud. Niet warm.
Echt.

“Je hoeft niet te blijven om te bestaan,” zegt ze zacht. “Je mag gezien worden en gaan.”

Het meisje sluit haar ogen.

De jachthal houdt zijn adem in.

Dan gebeurt het.

Niet met een flits.
Niet met geluid.

Maar met loslaten.

De beelden van vroeger trekken zich terug. De moderne vormen verdwijnen. De ruimte wordt weer wat hij hoort te zijn. Steen. Hout. Stilte. Het meisje wordt lichter. Niet verdwijnend. Oplossend.

Ze kijkt Lucas en Josefiën nog één keer aan.
Dankbaar. Rustig.

Dan is ze weg.

Niet verdwenen.
Bevrijd.

Het horloge koelt af. De warmte verdwijnt.
De jachthal staat stil.

Chase jankt zacht en legt zijn kop tegen Josefiën haar been.

Lucas ademt diep in. Zijn knieën trillen.
“Is het voorbij?” vraagt hij.

Josefiën schudt langzaam haar hoofd.
“Voor haar wel,” zegt ze. “Maar niet voor ons.”

In de verte klinkt opnieuw een geluid.
Het tikken.

Zachter.
Langzamer.

Tik...tak...

De tijd heeft losgelaten. Maar hij heeft hen nog niet laten gaan.

9. Wat de Tijd niet wil Laten Gaan

De stilte na het verdwijnen van het meisje duurt te lang.

Niet de rustige stilte van opluchting, maar een spanning die blijft hangen, alsof iemand zijn adem inhoudt. Lucas voelt het in zijn benen. In zijn borst. In zijn hoofd. De jachthal staat stil, maar niet leeg. Alsof de ruimte wacht op een volgende zet.

“Het is niet klaar,” zegt Josefien zacht.

Chase tilt zijn kop op. Zijn oren draaien. Hij kijkt naar Lucas, dan naar Josefien, dan naar de lege plek waar het meisje stond. Hij jankt zacht. Waarschuwend.

Lucas voelt het horloge weer. Niet warm. Niet koud. Onrustig.

“Het reageert,” zegt hij. “Maar niet op haar.”

Josefien knikt. Haar ogen staan strak. “Het reageert op wat er is losgekomen.”

De jachthal verandert opnieuw. Niet zoals eerder, niet door overlap, maar door vervorming. De ruimte lijkt uitgerekt. De muren staan verder uit elkaar dan kan. Het plafond voelt hoger. Het geluid van hun adem komt vertraagd terug.

Dan begint het.

Tik...tak...

Langzaam. Zwaar.

Lucas' maag trekt samen. “Nee,” zegt hij. “Niet nu.”

Het tikken stopt.
Dan opnieuw.

Tik... tak...

Harder.

De vloer onder hun voeten trilt licht. Niet instortend, maar zoekend. Alsof de tijd zelf zijn grip herpakt. Josefiën grijpt Lucas' arm. Haar ademhaling versnelt.

“Dit is groter,” zegt ze. “Dit is niet één moment. Dit is alles wat hier vastzat.”

Het tikken versnelt.

Tik... tak...

Tik... tak...

De lucht wordt grijs. Niet mistig, maar dicht. Lucas ziet hoe de ruimte zich vult met vage vormen. Geen duidelijke beelden, maar flarden. De jachthal in verschillende tijden tegelijk. Leeg. Vol. Werkend. Bezoekend.

Chase begint te blaffen. Hard. Paniekerig. Hij rent een paar stappen heen en weer, weet niet waar hij moet blijven.

“Chase,” roept Josefiën. “Hier.”

Het tikken gaat door.
Sneller.

Lucas ziet gezichten. Mensen die hier hebben gewerkt. Mensen die hier hebben gezwegen. Mensen die hebben gekeken en niets deden. Hun stemmen klinken door elkaar. Niet hard, maar eindeloos.

“Dit is de nasleep,” zegt Josefiën. “De tijd wil alles terug.”

Het horloge trekt aan Lucas' hand. Letterlijk. Zijn arm voelt zwaar, alsof iemand hem vastgrijpt van binnenuit.
“Het wil me meenemen,” zegt hij. “Niet ons. Mij.”

Josefien kijkt hem aan. Haar ogen worden groot. “Waarheen?”

Lucas slikt. “Ik denk dat het me wil laten zien wat er nog vastzit. Wat niet is losgelaten.”

Het tikken slaat over. Onregelmatig. Heftiger.

Tik... tak...

De grijze wolk wordt dikker. Lucas ziet geen hal meer. Geen muren. Alleen beweging. Tijdslagen die langs hem schuiven. Hij ziet het meisje opnieuw, niet alleen. Hij ziet anderen. Mensen die verdwenen zijn zonder verhaal. Zonder naam.

“Lucas,” zegt Josefien scherp. “Als je meegaat, weet je niet of je terugkomt.”

“Ik weet het,” zegt hij. Zijn stem klinkt verder weg dan hij wil. “Maar als ik niet ga, blijft dit openstaan.”

Het horloge wordt heet. Pijnlijk bijna.

Tik... tak...

Tik... tak...

Josefien voelt het ook. Niet via beelden, maar via betekenis. “Het horloge wil afronden,” zegt ze. “Niet reizen. Afsluiten.”

Chase jankt luid en drukt zich tegen Lucas aan. Zijn lijf trilt. Lucas knielt en legt zijn voorhoofd tegen Chase’ kop. “Het komt goed,” fluistert hij. Hij weet niet of dat waar is.

Het tikken bereikt een punt waarop het geen geluid meer is, maar druk. Alles duwt tegelijk. De jachthal bestaat niet meer als ruimte. Alleen als knooppunt.

Josefien pakt Lucas’ hand. Hard. “Als je gaat,” zegt ze, “dan ga ik mee.”

Lucas kijkt haar aan. “Nee.”

“Dit keer niet,” zegt ze fel. “Dit begon bij mij. Bij wat ik voelde. Ik laat je hier niet alleen doorheen.”

Het horloge reageert. Niet door sneller te tikken, maar door te veranderen. Het geluid wordt lager. Dieper. Alsof het iets accepteert.

Tik...tak...

De grijze wolk zwelt op. Dikker. Donkerder. Lucas ziet vaag gebouwen. Mensen. Geen specifieke tijd. Alleen overgang. Hij voelt hoe zijn voeten de vloer loslaten.

“Hou me vast,” zegt hij.

Josefien doet het. Chase springt tegen hen aan, zijn poten tegen Lucas' been.
Het tikken versnelt nog één keer.

Tik... tak...

Tik... tak...

Alles trekt samen.

Nog één keer.

Tik... tak...

Een felle flits.

10. Wat Blijft

Het eerste wat Lucas hoort, is het zachte gezoem van verlichting.

Geen echo. Geen steen. Geen stemmen uit een andere tijd. Gewoon het lage, constante geluid dat hoort bij een plek waar mensen vandaag rondlopen. Zijn ogen gaan open en hij ziet het plafond van het kasteel zoals hij het kent. Glad. Geverfd. Onopvallend.

Hij ligt op zijn zij. De vloer voelt koel, maar niet oud.

“Lucas.”

Josefien zit naast hem. Haar hand rust op zijn arm. Ze ziet er moe uit, maar scherp. Aanwezig. Chase ligt half over Lucas heen, zijn kop zwaar op zijn borst, alsof hij wil controleren of alles echt voorbij is.

“Waar zijn we,” vraagt Lucas.

“In de jachthal,” zegt Josefien. “Nu.”

Lucas richt zich op. De ruimte is stil. Normaal. Te normaal. De vitrines staan weer op hun plek. Het licht is gelijkmatig. Er is niets te zien dat wijst op wat hier net is gebeurd.

Maar hij voelt het nog.

“Is zij,” begint hij.

Josefien schudt haar hoofd. “Nee. Niet hier.”

Chase staat op, rekt zich uit en snuffelt rond. Zijn houding is ontspannen. Voor het eerst sinds ze hier zijn. Dat zegt genoeg.

Ze zitten een tijdje zonder iets te zeggen. Niet omdat ze niets te zeggen hebben, maar omdat woorden even niet passen. Lucas voelt het horloge zwaar in zijn zak. Hij durft het niet meteen aan te raken.

Dan haalt hij het tevoorschijn.

Het ligt stil in zijn hand. Geen tikken. Geen warmte. Geen onrust. Gewoon een oud voorwerp, beschadigd, zwijgend.

“Het is klaar,” zegt hij.

“Voor haar wel,” zegt Josefen. “Voor ons ook. Op een manier.”

Ze staan op en lopen langzaam door het kasteel. Andere bezoekers lopen langs hen heen. Niemand kijkt hen aan. Niemand heeft iets gemerkt. Het leven gaat verder zoals altijd.

Bij een informatiebord blijft Lucas staan. Hij leest over de jachthal. Over hoe het een werkruimte was. Over jacht, voedsel, status. Er staat niets over een meisje. Niets over opsluiting. Niets over stilte.

“Ze staat hier niet,” zegt hij.

Josefen knikt. “Maar ze is er wel geweest. En nu weten wij dat.”

Buiten is het fris. Het water rond het kasteel ligt rustig. Alsof er nooit iets anders is geweest. Chase rent een stukje vooruit en kijkt dan om, blij, alsof hij zeker weet dat dit moment veilig is.

“Denk je dat we iets veranderd hebben,” vraagt Lucas.

Josefen denkt even na. “Niet de geschiedenis,” zegt ze. “Maar wel wat die betekent.”

Lucas kijkt nog één keer naar het kasteel. Het ziet er hetzelfde uit als toen ze aankwamen. Groot. Stil. Onbewogen. En toch weet hij beter.

Sommige plekken dragen verhalen die nooit zijn opgeschreven. Niet omdat ze onbelangrijk zijn, maar omdat niemand ze wilde horen. Die verhalen verdwijnen niet. Ze wachten. Tot iemand blijft staan. Luistert. En niet weggijkt.

Hij stopt het horloge terug in zijn zak. Het voelt niet zwaar meer.

“Wat doen we hiermee,” vraagt hij.

Josefien glimlacht zwak. “Onthouden,” zegt ze. “En doorgeven. Niet als avontuur. Maar als waarheid.”

Chase blaft één keer, vrolijk, en rent richting het pad. Lucas volgt hem met zijn blik en voelt hoe iets in hem tot rust komt.

Ze lopen weg van het kasteel. Niet omdat het hen wegstuurt, maar omdat het hen loslaat.

Wat daar gebeurde, hoeft niet opnieuw te gebeuren.

Want sommige verhalen hoeven niet herschreven te worden om rechtvaardig te zijn.

Soms is erkennen genoeg.

En soms is luisteren de enige manier om iets echt te laten rusten.

-Einde-

Nawoord

Dit verhaal gaat niet alleen over tijdreizen of een kasteel. Het gaat over wat er gebeurt als mensen wegstijgen, en over wat blijft als niemand luistert.

Sommige plekken dragen herinneringen die nooit zijn opgeschreven. Niet omdat ze onbelangrijk waren, maar omdat niemand ze wilde zien. Lucas en Josefin veranderen het verleden niet. Ze doen iets anders. Ze erkennen het.

Misschien ken jij ook plekken die anders aanvoelen dan je kunt uitleggen. Plekken waar iets lijkt te blijven hangen, zonder dat je precies weet waarom.

Dank je wel dat je het meisje in de jachthal hebt gezien.

Bedankt voor het lezen.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Martin Kruiniger', enclosed within a large, loopy oval stroke.

Martin Kruiniger

het Meisje van de Jachthal

Een weekendje weg.
Een oud kasteel.
En een geheim dat niet vergeten wil worden.

Wanneer Lucas met zijn gezin en hond Chase naar Doorwerth gaat, lijkt het een onschuldig bezoek aan familie. Maar zodra Lucas' zusje Josefien het kasteel binnenstapt, voelt zij iets wat haar niet meer loslaat. Beelden. Indrukken. Een aanwezigheid die niet bij deze tijd hoort.

Als het oude zakhorloge van Lucas begint te tikken, raken verleden en heden verstrengeld. Samen belanden Lucas, Josefien en Chase in een andere tijd, diep binnen de muren van Kasteel Doorwerth. Daar ontmoeten ze een meisje dat vastzit in een verhaal dat nooit is verteld.

Terwijl het gevaar groeit en de tijd zich tegen hen keert, ontdekken ze dat sommige geheimen niet verdwijnen door ze te negeren. En dat helpen soms betekent dat je alles op het spel moet zetten.

Lucas en het Meisje van de Jachthal is een spannend en gelaagd avontuur over geschiedenis, schuld en de vraag wat er gebeurt als niemand durft te kijken.

